

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Рени Ковачка Въззивно търговско дело № 20211001000957 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следв от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 342745/09.08.2021год. , подадена от Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ гр.София срещу Решение № 261125/14.07.2021год., постановено по т.д.№ 2632/2019год. на СГС, В ЧАСТТА МУ , с която е отхвърлен предявен против ЗАД „Алианс България“ АД гр.София иск по чл.386 вр. с чл.405, ал.1 от ТЗ за горницата над 19 922.59 леда до 20 454.91 лева като погасен поради прихващане с искане за отмяна на обжалваното решение , в тази му част и уважаване на иска и за сумата от 2 727.23лева застрахователно обезщетение.Твърди се ,че без да изложи мотиви в нарушение на чл.400, ал.2 от КЗ е приел застрахователна стойност с обезценка от 5 % , като за това се е позовал на констатации на първоначалната съдебно-оценителна експертиза ,която не е следвало да бъде кредитирана. При уважаване на жалбата се прави искане за присъждане на разноски за въззивното производство ,съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е подаден писмен отговор от въззиваемото дружество-ЗАД „Алианс България“ АД гр.София , с който се оспорва въззивната жалба и се прави искане за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Твърди се ,че първоинстанционният съд правилно е кредитирал заключението на изготвената по делото съдебно-оценителна експертиза,чието оспорване е преклудирано да се прави с въззивната жалба. Поддържа се ,че жалбоподателят тенденциозно тълкува мотивите на обжалвания съдебен акт и че същите са ясни и непротиворечиви касателно момента за определяне на застрахователната стойност и размера на вредите. Иска се присъждане на направените във въззивното производство разноски,в това число и адвокатско възнаграждение с включен ДДС ,като се прави и възражение по чл.78, ал.5 от ГПК по отношение претендираното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При изпълнение на правомощията си по чл.269 от ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо в обжалваната му част. По правилността му с оглед направените във въззивната жалба оплаквания намира следното :

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. чл. 405, ал. 1 КЗ ,съединен с иск по чл.86 от ЗЗД . За да уважи иска по чл. 405 от КЗ е приел ,че са налице кумулативните предпоставки по чл.405 от КЗ за ангажиране отговорността на застрахователя за заплащане на претендираното застрахователно обезщетение . Във връзка с размера на застрахователното обезщетение в първоинстанционното производство са били изготвени две съдебно-оценителни експертизи.В едната ,изготвена от в.л. Г. Г. възстановителната стойност за възстановяване на щетите в халето след причинения пожар е определена на 20 554.912лева с ДДС, а във втората, изготвена от в.л. П. С. –в размер на 22 078.22 лева с ДДС . И двете стойности са определени по цени към 2018год. и след приспадане на 5 % овехтяване. В заключението на вещото лице С. е дадена и възстановителната стойност и със същия процент овехтяване ,но към 2021год. , към който момент тя възлиза на 25 518.68 лева с ДДС. При определяне размера на застрахователното обезщетение първоинстанционният съд се е позовал на експертизата на вещото лице Г. и е приел като база за изчислението му възстановителната стойност посочена в нея в размер на 20 554.91 лева с ДДС . Към сумата е прихванал вземане на ответника за дължими вноски по застрахователна премия в размер на 532.32лева и така е присъдил като дължимо застрахователно обезщетение в размер на 19 922.59 лева. Посочил е ,че застрахователното обезщетение следва да бъде определено на база възстановителната стойност на увреденото при пожара имуществото към датата на настъпване на застрахователното събитие- 12.08.2018год. , без да се прилага коефициент на овехтяване .С последното , а и с липсата на определена възстановителна стойност към 2018год. първоинстанционният съд е обосновал възприемането на експертизата на в.л. Г.,респ. отказа да възприеме на експертизата на в.л. С..

По делото като спорен , предвид оплакванията в жалбата, е очертан единствено въпроса за размера на застрахователното обезщетение доколкото жалбоподателят твърди ,че му се дължи застрахователно обезщетение в размер на 22 649.82 лева, след прихващане на неплатената застрахователна премия или с 2 727.23лева в повече от присъденото с първоинстанционното решение обезщетение в размер на 19 922.59лева. За яснота следва да се посочи,че претенцията за дължимост на още 2 727.23лева към присъденото вече застрахователно обезщетение се основава на посочена в съдебно – оценителната експертиза на вещото лице П. С. възстановителна стойност .

По спорния въпрос настоящият съдебен състав намира следното :

При настъпване на покрито от договора застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на [чл. 386, ал. 2 КЗ](#). Посочената разпоредба предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, като за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се закупи друго със същото качество, а за възстановителна - цената за възстановяване на имуществото от същия вид. Съгласно легалната дефиниция на [чл. 400, ал. 2 КЗ](#), за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Целта на законодателството е да бъде реализирана в пълен обем обезвредата на пострадалия, така че да бъде избегнато обезпеченото с полицата обедняване на патримониума му вследствие на настъпилия застрахователен риск.

Съобразявайки горното, настоящият съдебен състав намира за основателна жалбата на ищеца в първоинстанционното производство по размера на присъденото му с обжалваното решение обезщетение. Счита, че при определяне размера на обезщетението първоинстанционният съд е следвало да възприеме изчисленията относно възстановителната стойност, направени в допълнителното заключение на в.л. С. , а не тези , направени от в.л. Г. в първоначалната оценителна експертиза. Счита , че заключението на в.л. С. дава в пълнота и детайлизирано стойността на всички разходи, необходими за възстановяване на нанесените от пожара щети ,при съобразяване липсата на въведени доводи и оплаквания относно възникването ,вида и обема на оценените за възстановяване щети и доколкото на обезщетяване подлежат всички вреди, които са в пряка и непосредствена връзка със застрахователното събитие. В експертизата на в.л. С. е даден

вариант на размера на възстановителната стойност както към 2021год., така и към 2018год., поради което посочената от първоинстанционния съд липса на изчисления към релевантния времеви момент не отговаря на обективната истина, респ. не съставлява сочената от него причина да не се възприеме това заключение. Същото важи и по отношение на амортизацията, тъй и в двете заключения спрямо възстановителната стойност е приложена обезценка от 5 %, каквато не се следва. При липсата на изложена друга причина да не се възприеме заключението на вещото лице С., приложеният от него процент обезценка не може да съставлява основание за това, тъй като сумата, равняваща се на тези 5 % обезценка, би могла да бъде прибавена към възстановителната стойност от съда и това съставлява елементарно аритметично действие, за което не са нужни специални знания. В случая при две единични съдебно-оценителни експертизи, даващи възстановителната стойност към един и същи и то релевантен времеви момент и при приложена обезценка, мотивите на първоинстанционния съд за възприемане на заключението на в.л. Г. не могат да бъдат споделени от въззивната инстанция по изложените по-горе съображения. Липсата на оспорване на експертизата на в.л. Г. също не може да бъде мотив за това, тъй като в съдебната практика е възприето, че съдът не е длъжен да възприеме заключението на вещото лице дори и да не е оспорено. Изложеното по-горе обосновава извода на въззивния съд, че размера на застрахователното обезщетение следва да бъде определено на база възстановителната стойност посочена в заключението по изготвената допълнителна съдебно-оценителна експертиза от в.л. С., но без приспадане на 5 % амортизация. Определена така възстановителната стойност към 2018 година възлиза на 23 182.13 лева, от който и след приспадане на неплатената застрахователна премия от 532.32 лева, дължимото застрахователно обезщетение възлиза на сумата от 22 649.81 лева. или с 2 727.23 лева повече от присъденото от първоинстанционния съд в размер на 19 922.59 лева, поради което сумата от 2 727.23 лева следва да бъде допълнително присъдена.

Настоящият съдебен състав счита, че определянето на размера на застрахователното обезщетение въз основа на заключение на вещо лице, което не е било оспорено от жалбоподателя-ищец в първоинстанционното производство, не го лишава от възможността да обоснове претенция за обезщетение в по-висок размер въз основа на допълнителна експертиза, изготвена по искане на другата страна. Както се посочи по-горе в първоинстанционното производство са изготвени две единични експертизи, в които е определен различен размер на възстановителната стойност за възстановяване на щетите от възникналия пожар. След като са събрани по надлежния ред те съставляват годно доказателствено средство в процеса и всяка една от тях може да обоснове интерес от обжалване, в случай че същата съдържа изгодни за обжалващата страна данни, които не са възприети от решаващия съд, каквато е и настоящата хипотеза.

Поради изложеното настоящият съдебен състав намира, че въззивната жалба следва да бъде уважена като на ищеца – жалбоподател в настоящото производство се присъди допълнително обезщетение за разликата над 19 922.59 лева до 22 649.81 лева или сумата от 2 727.23 лева.

С оглед на този резултат, претенцията на въззивника за присъждане на разноски във въззивното производство се явява основателна. Въззивникът претендира разноски в размер на 894.54 лева, от които 54.54 лева държавна такса и 840 лева- адвокатско възнаграждение, действителното извършване на които се установява от представените доказателства- документ за извършен превод, договор от 10.08.2021год. за предоставяне на правно съдействие и защита, фактура № 7832/25.10.2021год. и извлечение от банкова сметка. По отношение адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззивника е направено възражение по чл.78, ал.5 от ГПК, което съдът намира за основателно. Спорът, заявен с подаване на въззивната жалба не се характеризира с фактическа и правна сложност като пред въззивната инстанция е поведено едно съдебно заседание и в него не са събирани доказателства. При това уговореното адвокатско възнаграждение в размер на 840 лева се явява прекомерно и несъответно на осъщественото процесуално представителство, поради което следва да бъде редуцирано до минималния размер, предвиден в Наредба № 1 /1994год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което възлиза на 420.91 лева.

В контекста на изложеното, налице са основания за ревизия на постановеното решение от СГС, в обжалваната му част, в която същото следва да бъде отменено и постановено ново, с което в полза на «Сдружение» Организация природни бедствия и аварии» гр. София се присъдят още 2 727.23 лева като застрахователно обезщетение по сключения с въззиваемото дружество застрахователен договор и предвид настъпило на 12.08.2018год. застрахователно събитие.

На насрещната страна, с оглед отхвърляне на жалбата не се следват разноски като следва да

бъде отменено първоинстанционното решение, в частта му, в която в полза на ЗАД „Алианс България“ АД гр.София са присъдени разноски, съответни на отхвърлената част от 2 727.23 лева или за сумата от 436.24 лева.

Водим от горното, Апелативен съд-София, ТО, 9-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261125/14.07.2021 год., постановено по т.д. № 2632/2019 год. по описа на СГС, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявения от Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ гр. София против ЗАД „Алианс България“ АД гр.София иск по чл.405 от КЗ за сумата от 2 727.23 лева / разликата между присъдените 19 922.59 лева до 22 649.82 лева./ , представляващи обезщетение по договор за застраховка по застрахователна полица „Индустириален пожар“ № 08070183070000004/06.02.2018 год. сключен между ЗАД „Алианс България“ АД като застраховател и Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ като застрахован за настъпило на 12.08.2018 год. застрахователно събитие „злоумишлени действия на трети лица“ в застраховано хале с разгъната застроена площ от 467 кв.м., находящо се в УПИ I в кв. 85 по регулационния план на с.Новград ,п.к 7133, община Ценово, област Русе с административен адрес: ул.“ ****“ № 1 а и В ЧАСТТА , в която Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ е осъдено да заплати на ЗАД „Алианс България“ АД разноски по делото в размер на 436.24 лева като вместо него ПОСТАНОВЯВА :

ОСЪЖДА ЗАД „АЛИАНС БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК 040638060 със седалище и адрес на управление: гр.София, Столична община ,район „Оборище“ , Център, бул.“ Княз Ал. Дондуков“ № 59 да заплати на Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ ,с със седалище и адрес на управление: гр.София ,ул.“ Цар Симеон „ № 82 ,вх.“ А“, ет.4, ап.15 още 2 727.23 лева – застрахователно обезщетение по договор за застраховка по застрахователна полица „Индустириален пожар“ № 08070183070000004/06.02.2018 год. сключен между ЗАД „Алианс България“ АД като застраховател и Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ като застрахован за настъпило на 12.08.2018 год. застрахователно събитие „злоумишлени действия на трети лица“ в застраховано хале с разгъната застроена площ от 467 кв.м., находящо се в УПИ I в кв. 85 по регулационния план на с.Новград ,п.к 7133, община Ценово, област Русе с административен адрес: ул.“ ****“ № 1 а.

ОСЪЖДА ЗАД „АЛИАНС БЪЛГАРИЯ“ АД с ЕИК 040638060 със седалище и адрес на управление: гр.София, Столична община ,район „Оборище“ , Център, бул.“ Княз Ал. Дондуков“ № 59 да заплати на Сдружение „Организация природни бедствия и аварии“ ,с със седалище и адрес на управление: гр.София , ул.“ Цар Симеон „ № 82 ,вх.“ А“, ет.4, ап.15 сумата от 475.45 лева , представляваща направени разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____